

KRISTÍNA BRESTENSKÁ

GRÓFOV
SYN

KRISTÍNA
BRESTENSKÁ
GRÓFOV
SYN

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Copyright © Kristína Brestenská 2018
Cover Design © Emil Křížka 2018
Cover Photo © Victoria Cooper Art
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2045-9

Venujem Saške, ktorá túto knihu čítala
v prvotných štádiách jej vzniku a motivovala ma,
aby som písala ďalej.

Venujem svojmu úžasnému manželovi zato,
že ma podporoval a toleroval moje šialenstvo.

A v neposlednom rade venujem svojim dvom
nenahraditeľným sestrám zato, že to boli ochotné
čítať viackrát a dovolili si ma skritizovať.

Prológ

Anglicko 1185

Skupina ozbrojených jazdcov sa za chladného jesenného dňa schovávala za hustým krovím na okraji lesa. Čakali, kým dostanú povel zaútočiť. Ich veliteľ netrpezlivo sledoval cestu, ktorá viedla z neďalekej dediny až na hrad Conisbrough, sídlo grófa zo Surrey, jedného z najmocnejších lordov Anglicka a kráľovho nelegitímneho brata. V duchu preklínal svojho pána za nebezpečný plán. Vedel, že ak by čokoľvek zlyhalo, všetci by odvisli na šibeniici.

Keď však v diaľke spozoroval iba troch približujúcich sa jazdcov, vydýchol si a zavolať na chleboďarcu: „Môj pane, myslím, že sú to tí, na ktorých čakáme. Mladá dievčina zahalená v plášti a s ňou dvaja vojaci. Bude to jednoduchšie, ako sme sa nazdávali. Dvaja muži ju sotva ubránia. Stačí, ak potvrdíte, že je to ona.“

Muž v brnení a prilbe so spusteným priezorom podišiel k veliteľovi najatých ozbrojencov a zahľadel sa na miesto, odkiaľ jazdci prichádzali. Hoci boli ešte dosť vzdialení, ihneď ju spoznal. Ťažká kapucňa sa jej pri rýchlom cvale skĺzla z hlavy a odhalila vlnité tmavohnedé vlasy a vznešené črty krásnej tváre. Výrazné líčne kosti, nežná okrúhla brada, úzky aristokratický nos, veľké tmavé oči a plné súmerné pery.

Pri pohľade na ňu mal odrazu pocit, že sa preniesol o dvadsaťosem rokov späť do čias, keď bol ako mladý šľachtic posadnutý najkrajšou a najbohatšou dedičkou Anglicka, Isabel de Warenne, grófkou zo Surrey. Ženou, ktorej rodokmeň siahal až do čias, keď si Anglicko podrobili normanskí dobyvatelia. Po smrti svoj-

ho otca, vo veľmi mladom veku, sa Isabel vydala za Viliama z Blois, mladšieho syna kráľa Štefana. Po jedenástich rokoch však bezdetná ovdovela a vtedy on sám zacítil príležitosť stať sa vďaka výhodnému sobášu jedným z najmocnejších mužov Anglicka. Istý čas jej dvoril, zahŕňal ju pozornosťami a drahými darmi a napokon ju požiadal o ruku. Isabel jeho dvorenie prijímala s nadšením, s ešte väčším nadšením však prijímala jeho drahé dary. Posmeľovala ho a dávala mu nádej, no nakoniec ho bezcitne odmietla. Nebol pre ňu dosť dobrý.

To už sedel na tróne iný muž – Henrich, ktorého zlákala vidi-
na jej majetku. Nechcel dopustiť, aby kráľovská rodina prišla o bohatstvo takých rozmerov. Preto dohodol Isabelin sobáš so svojím nevlastným nemanželským bratom Hamelinom Plantagenetom. Ten neskôr prijal Isabelino priezvisko de Warenne a stal sa pánom všetkého, čo chcel získať on sám, a navyše ho neskôr menovali štvrtým grófom zo Surrey.

Kofko dlhých rokov odvtedy uplynulo, a predsa na jej odmietnutie nedokázal zabudnúť. Ba čo viac, celé tie roky v sebe roznechoval plamene nenávisťi a túžbu po pomste. Zaprisahal sa, že tá suka raz zaplatí za to, ako kruto sa s ním zahrala. Zaplatia za to všetci, čo mu prekazili plány.

Znovu sa zahľadel na cválajúcu dievčinu. Keď ju pred dvoma mesiacmi uvidel prvý raz, nemohol uveriť vlastným očiam. Bola to tá istá Isabel, ktorá ho pred rokmi odmietla. A predsa to nemohla byť ona, pretože už bola viac ako desať rokov mŕtva. Rozhodol sa, že ju bude sledovať. Musel zistiť, či to je len príznak, alebo skutočná žena. Keď mu zmizla za hradbami Conisbroughu, začal pochybovať ešte väčšmi, či ho klame zrak, alebo sa dočista pomiatol. Zašiel teda do dediny a nenápadne sa na dievčinu popytyoval. Ľudia o nej vraveli ako o lady Elisabeth, grófovej dcére. Vtedy všetko pochopil. Nebol to príznak. Bola to Isabelina a Hamelinova dcéra, verný obraz svojej krásnej matky.

Vedel, že gróf má dediča, prvorodeného syna, no bol si istý, že jej veno bude vzhľadom na grófovo rozprávkové bohatstvo hodné kráľovskej dcéry. Zakrátko grófa zo Surrey navštívil, ponúkol mu priateľstvo a spojenectvo a požiadal ho o ruku jeho dcéry. Dostal však zápornú odpoveď. To ho rozzúrilo ešte väčšmi. Zau-

mienil si, že ak ju teda nedostane po dobrom, vezme si ju po zlom. A ak ju zneuctí, nebude mať gróf inú možnosť, len ju zaňho vydať. Keď bude konečne jeho, s radosťou sa postará, aby trpela, tak ako mala trpieť jej matka za zradu a poníženie, ktoré mu spôsobila.

Celé týždne trpezlivo sledoval cestu okolo lesa do dediny, kde ju zazrel prvýkrát. A dnes sa konečne dočkal. Dievča mu ponúkli na striebornom podnose.

„Je to ona. Pripravte sa. Všetci viete, čo máte robiť. A nezaбудnite. Keby čokoľvek zmarilo môj plán, nikto sa nesmie dozvedieť, pre koho pracujete!“ rozkázal mužom a sám sa vzdialil dosť ďaleko na to, aby v prípade núdze mohol nepozorovane a bezpečne utiecť.

Keď už boli dievča a jeho strážcovia v dostatočnej blízkosti, štyria z lordových ozbrojencov vyšli na koňoch z úkrytu, aby im odrezali cestu. Plán im vychádzal.

Mladučká lady zastavila koňa a ostro sa ich spýtala: „Prečo ste nám skrížili cestu?“

Namiesto odpovede však vyšli z úkrytu ďalší štyria jazdci a zahatali im cestu zozadu. Zvyšní ozbrojenci uzatvorili vôkol nich kruh a úplne ich obkľúčili. Hneď nato vyšiel jeden z jazdcov z kruhu. Predstúpil priamo pred dievčinu a galantne sa uklonil.

„Lady, ak pôjdete s nami dobrovoľne, ušetríte životy svojich mužov. Ak by vás chceli brániť, celkom isto zomrú. Vy však s nami pôjdete po dobrom či po zlom,“ oznámil jej sebedovomým hlasom.

Elisabeth blysla po neznámych nahnevaným pohľadom a nako pokojne sa spýtala muža, ktorý im velil: „Čo to má znamenať, pane? Viete vôbec, s kým máte do činenia? Kto ste a čo od mňa chcete?“

„Kontesa Elisabeth de Warenne, uisťujem vás, že veľmi dobre viem, s kým mám tú česť. Kto som ja, nie je vôbec podstatné. Dôležité je, že plním rozkazy niekoho, kto túži po vašej spoločnosti. To je všetko, čo v tejto chvíli potrebujete vedieť. Dovoľte mi teda znovu zopakovať otázku. Chcete preliať krv svojich mužov alebo odídete s nami dobrovoľne?“

„Váš pán musí byť veľký zbabelec, ak si netrúfa predstúpiť predo

mňa sám. Kto je to?“ vyhrkla Elisabeth ľahkovážne. Stále si nevedomovala, v akom nebezpečenstve sa ocitla.

Muža, ktorý s ňou vyjednával, jej odpoveď pobavila. Vypustil z úst pohľadavý smiech. „Mylady, všetko sa dozviete v pravý čas. Mne neprislúcha prezradiť vám meno môjho pána. No na vašom mieste by som si dával pozor na jazyk, pretože už zakrátko sa vám vaša prostorekosť môže vypomstíť.“

Elisabeth sa ostražito poobzerala okolo seba. Podľa toho, čo jej muž práve povedal, nadobudla podozrenie, že jeho pán je niekde nablízku a počuje ich rozhovor. Znervóznela. Rozhodla sa, že bude naťahovať čas, kým vymyslí niečo, ako sa z tejto situácie dostať. „Akú mám istotu, že dodržíte svoje slovo a mojím mužom sa nič nestane, ak s vami pôjdem podobrotky?“

„Máte moje slovo. To je jediné, čo vám v tejto chvíli môžem poskytnúť. Vzhľadom na situáciu, v ktorej sa práve nachádzate, je to viac, ako by ste mohli dúfať.“

Elisabeth si zahryzla do pery a premýšľala. Ten muž mal pravdu. Hrad jej otca bol ešte v nedohľadne a ona mala len dvoch strážcov, kým oni boli aspoň desiati. Bol vôbec zázrak, že nebola sama. Aj to len vďaka tomu, že jej otec začal trvať na tom, že sama viac nesmie chodiť jazdiť. Nemohla ani dúfať, že ide o omyl. Veľmi dobre vedeli, kto je. Ako je vôbec možné, že si niekto dovolil dať uniesť dcéru grófa zo Surrey a kráľovu neter? A možno vôbec nejde o ňu. Čo ak má byť len zámienkou na vydieranie jej rodiny?

„Lady, žiadam vás, aby ste mi bezodkladne odpovedali na otázku. Inak stratím trpezlivosť a urobím to po svojom.“

Vedela, že nemá na výber. Odviedli by ju po dobrom či po zlom a takto aspoň mohla dúfať, že neznámy dodrží slovo a ušetrí životy jej sprievodcov. Kým mu však stihla oznámiť svoju voľbu, jej muži rozhodli namiesto nej. Obaja svorne tasili meče a pustili sa do boja.

Všetko sa zbehlo veľmi rýchlo. Dvaja muži zoskočili na zem a vytrhli jej z rúk uzdu. To jej koňa vyplašilo a začal sa nebezpečne vzpínať na zadné nohy. Takmer ju zhodil, no mužom sa ho podarilo včas upokojiť. Ďalší dvaja pristúpili rovno k nej a pokúšali sa ju stiahnuť na zem. Zo všetkých síl sa bránila – metala

sa, kopala a udierala ich rukami, ale proti ich sile nič nezmohla. Kým sa jej strážcovia zúfalo bránili, únoscovia ju vliekli k mužovi, s ktorým doteraz hovorila. Ruky jej založili za chrbát a cítila, že jej ich zväzujú povrazom. Potom ju vysadili na veliteľovho koňa, priamo jemu do lona. Ten ju zozadu zdrapil rukami, aby nezmohla zoskočiť, zatiaľ čo ďalší jej zväzovali nohy. Vtedy zazrela, ako jedného z jej mužov zranili. Do očí jej vhrkli slzy, keď si uvedomila beznádejnosť celej situácie. Sú stratení, už im nikto nepomôže a ju odvečú násilím.

Vtom akoby Boh vyslyšal jej tiché prosby o pomoc. Z lesa sa odrazu vynorila skupina asi tridsiatich mužov. Na jej čele cválali dvaja rytieri. Jeden z nich držal v ruke zástavu, na ktorej sa skvel erb so žltomodrými štvorcami. Vtedy si Elisabeth uvedomila, že je zachránená.

1

O dva roky

Lady Amelia de Romille vošla svižným krokom do siene svojho milovaného hradu Skipton. Na tvári sa jej mihol výraz zhnusenania. Kedysi, keď ešte žila jej matka, to bývalo krásne sídlo, no dnes takmer každé ráno Amelia vstupovala do tejto časti hradu s obavou, čo ju tu zase čaká. Obraz, ktorý sa jej zakaždým naskytol, sa už niekoľko rokov nemenil. Poprevracané stoly a stoličky, zvyšky jedla lákajúce psov, ale i hlodavce a vo vzduchu sa šíriaci zápach skysnutého vína.

S povzdychom sa pustila naprávať škody, hoci niektoré už boli nenapraviteľné. Najmä škody na charaktere jej otca. Noc čo noc sa v tejto sieni spíjal so svojimi kumpánmi a ženami pochybných mravov. Na ničom mu nezáležalo. Nezaujímali ho jeho deti ani chod hradu. Nerobil si starosti s tým, ako hospodáriť s majetkom, a už vôbec si nerobil ťažkú hlavu z toho, ako to tu vyzerá.

Amelia s námahou pozdvíhala ťažké stoličky. Nemalo význam očakávať, že túto neprijemnú prácu urobí za ňu služobníctvo. Všetci sluhovia počúvali len jej otca a svoj život úplne podriadili

tomu jeho. Každú noc mu až do svitania boli poruke a vykonávali jeho príkazy. Cez deň spolu s pánom dospávali.

Keď konečne všetky stoličky opäť stáli na svojom mieste, do siene sa vrátil jej mladší brat a na jednu z nich sa posadil. „Za-se zo seba robíš chuderu?“ spýtal sa jej posmešne a vyložil si nohy na stôl.

Už keď ho videla vchádzať, prevrátila oči. „Ako to, že si vstal tak zavčasu, George?“ spýtala sa ho odmerane.

„Nevstal som. Ešte som totiž ani nespal.“

„A čo si robil celú noc?“ Bratova odpoveď ju prekvapila. Pokiaľ vedela, nezvykol sa pridávať k otcovej nočnej spoločnosti. Opopvrhoval jeho spôsobom života. Opopvrhoval ňou. Amelia vlastne nevedela o ničom, čím by jej brat nepohrdal.

„Do toho ľa nič nie je, sestrička,“ odvrkol jej.

„Ak si mi teda neprišiel pomôcť, tak ma, prosím, nezdržuj,“ požiadala ho slušnejšie, ako si zaslúžil.

„Ty mi nevrav, čo mám robiť!“ oboril sa na ňu panovačne.

Vzdychla si a začala ho ignorovať. Po chvíli ho domŕzanie prestalo baviť a zívajúc odišiel. Keď sa Amelii podarilo dať sieň do ako-tak prijateľného stavu, vošiel dnu kastelán a nervózne vyjachtal: „Lady Amelia, je tu vzácny hosť, prišiel navštíviť vášho otca.“

Amelia mykla plecóm. „Otec ešte spí. Pošlite niekoho, nech ho zobudí.“

„Ale...“ pozrel na ňu vystrašene. „Tohto hosťa nemôžeme nechať čakať. Musíte ho prijať sama.“

„Nuž, ak je ten hosť naozaj taký dôležitý...“

„To dozaista som,“ skočil jej arogantne do reči muž, ktorý sa z ničoho nič zjavil za kastelánovým chrbtom a postavil sa rovno pred ňu. No len čo ju zočil, zarazil sa. Hodnú chvíľu na ňu udivene vyvaľoval oči a neprimeriekol ani slovo. Mohol byť vo veku jej otca a vyžarovalo z neho sebavedomie. Mužov hrdý postoj a drahé oblečenie jej napovedalo, že je to vysoko postavený šľachtic.

„Som lady Amelia, lordova dcéra,“ prevravela napokon neistým hlasom. „S kým mám tú česť?“

Šľachticov výraz sa náhle zmenil. Z udiveného sa stal povýšený a namrznutý. „Som gróf Hamelin de Warenne,“ odvetil stroho.

Amelia od prekvapenia doširoka otvorila oči. Hoci sa s týmto

mužom nikdy nestretla, jeho meno už počula mnoho ráz. Bol to lénny pán jej otca. Mierne sa mu uklonila, neskrývajúc údiv.

Od okamihu, ako sa tu ich lénny pán nečakane zjavil, sa šiel jej otec pretrhnúť, aby mu ulahodil. Neskrývane sa mu podlizoval, dal prichystať kráľovský obed a poskytol mu množstvo podnetov na spríjemnenie nálady. Po chutnom obede prikázal priniesť všetky druhy vína, ktoré mal práve v pivniciach. Ak niečomu naozaj holdoval, bolo to víno. Dal ich postaviť pred grófa, a kým mu z každého nalieval, kvetnato opisoval jeho lahodnú chuť a výraznú vôňu.

Amelii neuniklo, že gróf ničomu z toho nevenuje pozornosť. Sledoval totiž ju. Neskrývane sa k nej stále vracal pohľadom. Už hodnú chvíľu z nej nespustil oči, no naozaj znervóznela až vtedy, keď jeho pohľad skĺzol na jej hruď a spočinul tam o niečo dlhšie, ako sa patrilo.

„Kofko má vaša dcéra rokov?“ skočil lordovi do reči a bez hanby si ju ďalej prezeral.

„Dvadsať,“ odvetil jej otec urazene a znovu grófovi nalial plný pohár vína.

Gróf udivene zdvihol obočie a s nezájmom odsunul ponúknutú čašu. „Ako to, že ešte nie je vydatá?“

„Nuž...“ zamumlal lord a začal sa nervózne škrabať na hlave. Amelia vedela, že to robí, vždy keď ho niečo vyvedie z miery.

„Vari už nie je panna?“ ohromil ich gróf zahanbujúcou otázkou a lordovi takmer zabehol hlt vína.

Amelii vystúpila na líca červeň. Rozprávali sa o nej, akoby tam ani nebola. Akoby bola iba nejaká vec. „Som rovnako nedotknutá ako v deň, keď som sa narodila,“ prekvapila ich pohotovou a hrdou odpoveďou.

Gróf si ju prísne premeral. „Čo za tým teda je?“ naliehal.

„Bolo mi ľúto vydať takú krásavicu len za baróna alebo rytiera,“ odvetil napokon jej otec. „Dúfal som, že na jej pôvaby sa ulakomí aj niekto z vyššej šľachty.“

„Skutočne?“ zatiahol gróf so záujmom. „A aké má veno?“

Lord Roger sa znovu nervózne poškrabal po hlave. „Ako by som to... Ak mám povedať pravdu, nerátal som s tým, že v jej veku ju ešte vydám. Myslel som, že ju zakrátko pošlem do kláš-

tora. Posledné roky neboli príliš hojné, potreboval som peniaze na iné... Nuž... Obávam sa, že jej veno nebude veľmi vysoké.“

V sieni zavládlo rozpačité ticho. Gróf sa zamyslene zahľad kamsi do prázdna. Lord Roger očervenel od rozpakov a na posmelenie prevrátil do seba ďalší pohár vína. George si ich rad za radom nevraživo obzeral unavenými očami, no prezieravo mlčal.

„Nie vždy sa prierbečivosť vypláca,“ poznamenal napokon gróf záhadne a znovu sa vrátil pohľadom ku krásnej lordovej dcére.

Ameliu grófov očividný záujem znervózňoval a vyvolával v nej paniku. Vedela totiž, že už dlhé roky je vdovcom. Ak by sa rozhodol, že ním viac nechce byť, nič na svete by jej nepomohlo. Sen jej otca by sa konečne splnil. Vydal by ju za grófa, a nie za hocijakého.

„Nuž, lord Roger, priznávam, že ste vo mne vyvolali zmiešané pocity,“ obrátil sa gróf znenazdajky k jej otcovi. „Prekážalo by vám, ak by sme sa teraz porozprávali medzi štyrmi očami?“

Lordovi od vzrušenia zasvietili oči. „Práve naopak! Bude mi potešením.“

Amelia bez vyzvania vstala od stola a úctivo sa grófovi uklonila. Bola vďačná za príležitosť na odchod. George ju vzápätí nasledoval a šiel sa konečne vyspať. Ona však potrebovala ujsť oveľa ďalej ako len do svojej komnaty. Dala si osedlať kobyľu a zašla na nej do dediny, ako to často robievala. Dúfala, že kým sa vráti, gróf už bude preč. Ešte aj v sedle na sebe cítila jeho pohľad a striasalo ju. Zamierila rovno do chalupy, kde v posledných rokoch trávila viac času ako na hrade. Žila tu žena menom Moira, ktorú mala rada ako vlastnú matku. Navštevovala ju takmer každý deň.

„S čím ti dnes pomôžem?“ zašvitorila veselo, len čo vošla dnu. Bola si istá, že tu sa jej obavy čochvíľa rozplynú.

Moira sa na ňu prívetivo usmiala a ukázala na sušenú žihľavu. „Práve miešam masť na boľavé kĺby. Ukážem vám ako.“

Moira bola vychýrená liečiteľka. Celý život zasvätila pomoci iným. Chorí si k nej zďaleka chodili po radu a lieky na najrozličnejšie neduhy. Vyžaroval z nej nezvyčajný pokoj a dobrota. Možno preto si ju Amelia tak obľúbila. Celé roky nadšene pozorovala,

ako suší bylinky a kvety a potom z nich pripravuje hojivé masti a liečivé odvary. Z času na čas ju Moira vzala do lesa či na lúku a vysvetľovala jej, ako a kedy treba tú-ktorú rastlinku zbierať. Nakoniec Amelia našla v bylinkárstve záľubu. Vždy keď trávila deň s Moirou, bola šťastná a čas letel oveľa rýchlejšie.

Na krajinu už pomaly, ale isto sadal súmrak, keď na dvere Moirinej chalupy niekto zabúchal. Len čo Amelia otvorila, udivene si premerala otcovho sluhu, nervózne prešľapujúceho pred dvermi. „Lady Amelia, váš otec vás dal hľadať. Odkazuje vám, aby ste čo najrýchlejšie prišli za ním.“

Vydesilo ju to. Otec si ju dávno nedal takto zavolať. Navyše vedela, že spolu s grófom vypili dosť vína, a keď bol jej otec opitý, radšej sa mu vyhýbala. Premkol ju stiesnený pocit, že si ju dal zavolať práve kvôli grófovi. Na hrad sa vracala so zlou predtuchou.

„Kde si bola?“ vyrútil sa na ňu, keď ho našla nervózne pochodovať po svojej izbe.

„V dedine ako vždy,“ odvetila mu zarazene. Nikdy sa nezaujímal, kde trávi voľné chvíle.

„Odteraz už na také pochabosti nebudeš mať čas,“ odvrkol jej. „Čo najrýchlejšie si ušiješ výbavu. O mesiac ťa vydám.“

Zdesene zažmurkala. „Za koho?“ spýtala sa priškrteným hlasom.

„Ako sama dobre vieš, bol tu dnes náš lénny pán. Dostal som od neho ponuku, aká sa neodmieta,“ oznámil jej otec chladno.

Z tváre jej zmizla všetka farba. Azda by ju nevydal za muža, ktorý by mohol byť jej otcom?

„Nevieš si ani predstaviť, aké šťastie nás postretlo,“ pokračoval lord. „Konečne z teba bude nejaký úžitok. Mala by si mi na kolenách ďakovať, že som ti zabezpečil takú skvelú budúcnosť.“

2

Hamelin de Warenne, štvrtý gróf zo Surrey, sa nervózne prechádzal po dvorane svojho hradu. Netrpezlivo očakával svojho jediného syna, ktorého si dal zavolať. Odkladal tento rozhovor tak dlho, ako to bolo možné. Nemohol totiž pripustiť, aby mal jeho syn čas podniknúť niečo proti tomu, čo sa mu práve chystal

oznámiť. Keď začul zvuk prichádzajúcich krokov, otočil sa a pri pohľade na syna sa zachmúril. Prešlo už mnoho splnov mesiaca, odkedy sa William vrátil z bojov, no gróf si ešte vždy nezvykol na jeho novú podobu.

Grófov nevlastný brat, anglický kráľ Henrich II., vlastnil vo Francúzsku rozsiahle územia, rozsiahlejšie než tie, čo patrili samému francúzskemu kráľovi. To vyvolávalo ustavičné vojnové konflikty medzi týmito dvoma zvrchovanými vladármi. Hamelin ako Henrichov vazal mu prisľúbil vernosť a v čase vojny mu bol povinný poskytnúť mužov. Na upevnenie svojej politickej prestíže a moci, ako aj v vďačnosti za výhodný sobáš, ktorý mu Henrich pred rokmi zabezpečil, posielal gróf bojovať za kráľove záujmy aj svojho jediného syna, vynikajúceho bojovníka, len čo dovŕšil primeraný vek. Celých sedem rokov sa William zúčastňoval na rôznych vojenských ťaženiach.

Kráľa však začali oslabovať neustále boje s vlastnými synmi, ktorí sa búrili proti otcovi a žiadali podiel na moci. Spory, ktoré medzi sebou panovníci Anglicka a Francúzska viedli, časom stratili ostré hrany a nadobudli politickú povahu. Tak sa stalo, že sa William pred dvoma rokmi vrátil domov a priniesol si z bojov trvalé poznačenie.

„Chceli ste so mnou hovoriť, otče?“ spýtal sa chladno, len čo k nemu podišiel.

„Áno, chcel,“ odvetil gróf a prísne sa na syna zadíval. „Si už dospelý muž, William. Nebudem teda chodiť okolo horúcej kaše a rovnó ti poviem, prečo som si ťa dal zavolať. Už sú to takmer dva roky, čo si sa vrátil domov. Nazdal som sa, že za ten čas si nájdeš manželku hodnú tvojho postavenia a postaráš sa, aby náš rod prežil aj po smrti nás dvoch. No ako sa ukázalo, dúfal som márne. Moje očakávania si nenaplnil. Dokonca si dovoľm tvrdiť, že situácia je ešte vážnejšia, ako sa zdá. Nemohol som si totiž nevšimnúť tvoj zjavný nezájum o ženy,“ dodal výsmešným tónom. Prv než stihol jeho syn vysloviť nejakú námietku, pokračoval: „Áno, viem, máš to teraz o niečo ťažšie. Ale aj keď poznačený, stále si môj dedič a budúci gróf zo Surrey. Si jeden z najžiadanejších dedičov v celom kráľovstve. Mal by si si to uvedomiť.“

„Otče,“ precedil William cez zuby, „ak ste si ma dali zavolať

iba kvôli tomu, aby ste mi oznámili, že si mám začať hľadať manželku a oženiť sa, zbytočne tu obaja strácame čas. Nikdy sa nemienim oženiť!“

Gróf sa v prvom momente od prekvapenia nezmožil na slovo. Hneď ako si naplno uvedomil váhu synových slov, očervenel od zlosti a zrúkol naňho: „Si na omyle, ak si myslíš, že ti dovolím na niečo také čo i len pomyslieť! Uvedom si láskavo, kto si a aké povinnosti z toho pre teba vyplývajú. Máš dvadsaťsedem rokov, si dedičom titulu a obrovského majetku, a dovoľíš si vypustiť z úst, že sa nikdy nemieniš oženiť? Toto tvoje nezmyselné vyhlásenie môže mať oveľa ďalekosiahlejšie následky, než si vôbec dokážeš predstaviť. Zabudol si, aké zákony platia v tomto kráľovstve? Po smrti šľachtica zdedí všetku pôdu najstarší syn. Ak šľachtic zomrie bez dedičov, pôda sa vráti kráľovi.“

„Máte predsa ešte dcéru, otče. Ona môže byť dedičkou tak ako naša matka,“ pripomenul mu William odmerane.

Gróf nevráživo fľochoľ po synovi. „Lenže vaša matka bola jediným dieťaťom svojho otca. Elisabeth by mohla dediť iba v prípade, ak by som okrem nej nemal iné deti alebo ak by si ty nešťastnou náhodou zomrel bez dediča.“

„Nuž, tak potom vás naozaj nemusí trápiť, ak zomriem bezdetný,“ odvážil sa mu William odseknúť.

„To sa veľmi mylíš!“ oboril sa naňho otec. „Nikdy nebudem súhlasiť s tým, aby dedila Elisabeth. Bol by to totiž jej manžel, kto by sa stal pánom všetkého, čo vlastníme. A rod de Warenne by vymrel po meči. Pochybujem totiž, že sa v tomto kráľovstve nájde ešte jeden taký hlupák ako ja, čo by prijal priezvisko svojej manželky.“

Gróf sa nakrátko odmlčal. Potom uprel na syna rozhorčený pohľad a pokračoval: „Uvedom si jednu vec. Už celé desaťročia sa predkovia tvojej matky usilovali, aby majetky, ktoré dostal tvoj praprastarý otec od Viliama Dobyvateľa za vojenské zásluhy, zostali v rukách rodu de Warenne. Si v poradí štvrtý William de Warenne a každý z tvojich predošlých menovcov presne vedel, čo bolo jeho povinnosťou. Splodil svojho nasledovníka. Ja som si svoju povinnosť splnil a celý život sa snažím zveľaďovať a rozširovať majetky, ktoré ti raz pripadnú. Som najväčším vlast-

níkom pôdy v celom kráľovstve. Okrem hradu Bray v Lewes mi patrí zámok Acre v Norfolku, Sandal a Conisbrough v Yorkshire a zámky Mortemer a Bellencombre v Normandii. A nedovolím ti, aby si ma o to všetko pripravil.“

William sa zamračil. „Čo tým chcete povedať?“

„Čo si myslíš, čo sa asi stane, ak sa kráľovi dostane do uší tvoj úmysel neoženiť sa? Uvedomí si, že grófstvo nikdy nebude mať legitímneho dediča, a majetky nám vezme. Nebude čakať, kým obaja zomrieme.“

„Ani sám neveríte tomu, čo ste práve vyslovili. Kráľ je predsa váš nevlastný brat, určite k vám bude zhovievavý,“ odvrkol William posmešne.

„Možno máš pravdu. No môj brat má už niečo odžitie a obávam sa, že je už za zenitom. A keď vidím, akých synov po sebe zanechá... Richard je telom i dušou rytier. Pochabý a zasnený rojko, ktorý sa od malička dal ovplyvňovať svojou matkou, no neštítal sa povstať proti vlastnému otcovi. Zašiel dokonca tak ďaleko, že uzavrel proti nemu spojenectvo s jeho úhlavným nepriateľom, francúzskym kráľom. S mečom v ruke síce bojuje udatne ako lev, no s brkom v prstoch by v Anglicku veľa vody nenamútil. A Ján? Ján je jednoducho pomstychtivý, bezzásadový a bezcharakterný. Boh ochraňuj Anglicko, ak jedného dňa zasadne na trón hociktorý z nich. Myslíš si, že ich potom bude zaujímať nejaké pokrvné príbuzenstvo?“

William mlčal a trpezlivo počúval všetko, čo mu otec vravel, hoci to boli skutočnosti, ktoré dávno poznal aj sám. Keď gróf dohovoril, zhlboka sa nadýchol a celkom vyrovnané mu odpovedal: „Odjakživa som robil len to, čo ste chceli vy, otcé! Bojoval som za kráľa vo vašom mene, pretože ste mi to prikázali. Nikdy vás nezaujímal, čo chcem ja. Pripravoval som sa na to, že raz prevezmem váš titul a vašu zodpovednosť. Ale už stačilo! Nemôžete ma prinútiť, aby som sa oženil proti svojej vôli. Nič z toho, čo ste práve povedali, ma neprinúti zmeniť postoj. Nikdy sa neožením!“

„Ty sebecký hlupák!“ zručol Hamelin. „Keď už ti je ľahostajná tvoja aj moja budúcnosť, tak mysl aspoň na sestru. Aký osud ju čaká, keď nás pripravíš o majetky? Aké vyhliadky bude mať Elisabeth na vydaj bez poriadneho vena?“

„Elisabeth je taká krásna, že bude mať dostatok pytačov aj bez veľkého vena,“ poznamenal William navonok ľahostajne a vyrovnane, no vnútri už taký pokojný nebol.

„Naozaj? A koho?“ odfrkol gróf posmešne. „Má už sedemnásť. Už mala byť dávno vydatá. Len kvôli tebe stále nie je. A teraz ju chceš nadobro pripraviť o šance na vydaj? Omotala si ľa okolo prsta a ty si podporoval všetky jej vrtochy. Vraj si chce sama vybrať manžela. Pche... smiešne a detinské rozmazy! Jej sobášom sme mohli získať množstvo bohatých a vplyvných spojencov, ale ty si sa mi vyhráždal, že prestaneš bojovať za kráľa, ak ju vydám bez tvojho súhlasu. Lenže už sa nebojuje. Tak nezabúdaj, že pokiaľ žijem, o jej budúcnosti rozhodujem ja!“ vyhlásil a významne sa odmlčal.

William sa hrdo vystrel, no vyhol sa pohľadu do otcovej tváre. Dusil v sebe hnev nad jeho zákernosťou. Dobre vedel, že Elisabeth je jeho jediná slabina, a neváhal ju proti nemu použiť.

„Dúfal som, že nebudem musieť zájsť až tak ďaleko, ale nedávaš mi na výber, William. Ako dobre vieš, náš blízky sused lord Robert de Lacy, barón z Pontefractu, ma pred dvoma rokmi požiadal o jej ruku. Vtedy som ho odmietol. No ak budeš naďalej trvať na tom, že sa neoženíš, jeho ponuku prijmem. Pokiaľ viem, ešte stále sa neoženil a nedávno mi naznačil, že jeho záujem o ňu trvá.“

Williamovi zmizla z tváre všetka farba. „Vy ma vydierate?“ spýtal sa hlasom zastretým potlačovanou zlosťou.

„Nazvi si to, ako len chceš. Nezabúdaj, že to ty si ma vydieral prvý. Takže buď sa do týždňa oženiš, alebo Elisabeth vydám za lorda de Lacyho. To je moje konečné rozhodnutie.“

William nemohol uveriť vlastným ušiam. „Veď ten muž musí mať najmenej päťdesiat rokov! Ste taký bezcitný, že by ste vydali svoju jediná dcéru za muža, ktorý by mohol byť jej otcom? Dáte krásne mladé dievča hnusnému starcovi? Elisabeth je predsa ešte dieťa!“

„Na vydaj je už dosť stará. Tvoja matka sa prvý raz vydala, keď mala dvanásť.“

William sa prestával kontrolovať. Málokedy si dovolil na otca zvýšiť hlas, no teraz doslova kričal: „Matku do toho nepleťte

a odpovedzte mi na otázku! Naozaj by ste Elisabeth zničili život len preto, aby ste dosiahli svoje?!”

„Na to sa môžeš spoľahnúť, že by som toho bol schopný,“ odvetil gróf s kamennou tvárou.

Williamovi nepatrne šklblo jazvou na líci a začal päsťe. Upieral na muža, ktorý stál pred ním, pohľad plný opovrhnutia. Keď sa mu podarilo ako-tak ovládnuť, takmer nečujne hlesol: „Hambím sa za to, že ste môj otec!“

Hamelin si pohrdavo odfrkol, pretože vedel, že už vyhral. „A ty si myslíš, že som pyšný na syna, o ktorom sa šepká, že v posteli uprednostňuje mužov?“

William ohromene zaklipkal očami a chvíľu sa nezmohol na slovo. Hnev, ktorý v ňom rástol, ho začínal celkom ovládať. Už dva roky mu ničila život jedna zákerná klebeta, a teraz ešte aj toto. „Kto si dovoľuje o mne šíriť také nehoráznosti?“ zvolal napokon priškrteným hlasom.

„Myslí si to každý, kto žije na tomto hrade. I ja sám som na pochybách. Odkedy si sa vrátil, na žiadnu ženu si ani len nepozrel, a tvoje vyhlásenie, že sa nikdy nemieniš oženiť, ma v tom presvedčení len utvrdzuje.“

„Myslite si o mne, čo chcete, nezáleží mi na tom. Ak ste presvedčení, že dávam prednosť mužom, nemôžete ma potom nútiť, aby som sa oženil so ženou a splodil s ňou dediča.“

„Opäť sa mylíš, synak. Je mi jedno, či si ti páčia muži, alebo ženy. Oženiš sa s tou, ktorú som ti vybral, a urobíš jej syna. Inak splním svoju hrozbu.“

William od ohromenia doširoka roztvoril oči. „Tak vy ste už dokonca aj vybrali ženu, ktorú si mám vziať?“

„Neviem, prečo ťa to tak prekvapuje,“ poznamenal Hamelin nenútené. „Šľachticov v oveľa nižšom postavení, ako je to tvoje, zasnubujú už v kolíske. Ja som bol k tebe zhovievavý. Mal si dosť času, aby si si vybral sám, no premárnil si ho. Nielenže som ti vybral manželku, ale s jej otcom som aj dohodol sobáš. O tri dni sem pricestujú a hneď na ďalší deň sa vezmete.“

Nastalo ticho. Dlhé ťaživé ticho, v ktorom bolo počuť len Williamov hlasný dych. „Za toto mi raz zaplatíte, otče,“ vyriekol napokon celkom potichu a nechal otca stáť samého uprostred dvorany.

Rozzúrený vyšiel na nádvorie. Otec ho poznal až pridobre. Vedel, že ak ho môže niečím vydierať, tak je to Elisabeth. Na nej jedinej mu v živote záležalo. Po tom, čo sa pred dvoma rokmi vracal so svojimi mužmi z výpravy a zachránil sestru pred pokusom o únos, sa k nej ešte väčšmi pripútal. Keď únoscovia zbadali, že jej ide na pomoc celý oddiel ozbrojencov, zbabelo ušli. Doteraz sa mu nepodarilo vypátrať, kto mu chcel vziať to najcennejšie, čo v živote mal.

Miloval ju už od detstva, ale za posledné mesiace, čo bol natrvalo doma, sa ich vzťah ešte väčšmi upevnil. Snažil sa ju úzkostlivo ochraňovať a robil všetko pre to, aby sa pokus o únos už nezopakoval. Elisabeth nesmela viac sama jazdiť mimo hradu, ako to bezstarostne robievala dovtedy. A keď si predsa len chcela vyjsť na koni, muselo ju sprevádzať najmenej desať ozbrojených mužov.

Každým dňom mu väčšmi pripomínala matku, ktorú zbožňoval. Elisabeth prišla na svet, keď mal desať rokov, takže celé tie roky predtým venovala matka všetku svoju lásku len jemu. Keď mal štrnásť, matka zomrela a v jeho živote zanechala obrovskú prázdnotu. Tú postupne začala vyplňať malá Elisabeth. Trpkosť si uvedomoval, že pre matku bola smrť vlastne vykúpením. Život s otcom bol pre ňu peklom na zemi. Toľko ráz ju v detstve počul v noci kričať a nariekať. Vtedy ešte nechápal, prečo matka tak trpí, no najradšej by sa bol rozbehol s mečom v ruke, aby ju obránil. Ako malý chlapec však proti otcovi nič nezmohol. Keď potom dospieval a začal si uvedomovať, aká je príčina všetkých tých modrín a uplakaných matkiných očí, otca znenávidel. Zkrátka mama zomrela a on sa so zlomeným srdcom a s ešte väčšou vervou pustil do rytierskeho výcviku. Zaumienil si, že sa stane najlepším bojovníkom, aby sa už nikdy nemusel nečinne prizerať bezpráviu páchanému na slabších a bezbranných. Teraz bol vynikajúcim lukostrelcom a najlepším šermiarom široko-ďaleko.

Otcovo tvrdenie, že kráľ im vezme majetky, ak sa dozvie o jeho úmysle neoženiť sa, sa mu zdalo pritiahnuté za vlasy. Bol to len jeho ďalší podlý úskok, spôsob, ako ním znovu manipulovať. Snažil sa v ňom vyvolať výčitky svedomia, že jeho rozhodnutie by mohlo ovplyvniť sestriho budúce šťastie.

Nenávidel bremeno prvorodeného syna. Netúžil po grófskom titule ani po povinnostiach s ním spojených. A zo všetkého najmenej túžil po tom, aby ho otec nútil k ženbe len preto, aby splodil syna. Pred časom sa zaprisahal, že sa nikdy neožení. Žiadna žena by ho nemohla milovať a on nechcel žiť uväznený v nešťastnom manželstve ako jeho matka. Aj zväzok jeho rodičov bol dohodnutý a celý život tým trpeli. Vlastne trpela len matka, otec bol bezcitný. A teraz sa rozhodol, že mu zničí život, tak ako ničil život vlastnej manželke, kým ešte žila.

Za jeho chrbtom otec dohodol sobáš so ženou, o ktorej vôbec nič nevie. Nepozná jej meno, jej rodinu ani jej tvár, ba ani jej povahu. Všetko, čo by mal muž vedieť o žene, s ktorou sa ožení, sa dozvie až tesne pred svadbou. Začal premýšľať, akú ženu mu otec vybral. Potom však usúdil, že je celkom jedno, aká bude. Musí sa s ňou oženiť, hoci by mala tie najhoršie vlastnosti na svete. Neznášal, že otec celé roky rozhodoval a ešte stále rozhoduje o jeho živote. No ak si myslí, že nad ním znovu zvíťazil, je na veľkom omyle. Môže ho vydieraním prinútiť, aby sa oženil, ale dediča mu nedopraje. Nikdy sa tej ženy nedotkne. Čím dlhšie o nej premýšľal, tým väčší ho premáhal hnev. Každým svalom, každou žilou mu prúdila čistá zúrivosť, ktorú potreboval dostať zo seba von, aby ho nakoniec celkom neotrávila. Vošiel do stajne, vzal si bič a vonku ním plieskal do vzduchu, aby uľavil svojmu rozbučenému vnútru.

„Will, čo to robíš?“ zakričal naňho ženský hlas. Strhol sa a ihneď hodil bič na zem.

„Elisabeth, už nikdy sa ku mne nezakrádaj od chrbta! Mohol som ťa udrieť,“ napomenul ju vydesene.

Elisabeth prevrátila oči. „Neboj sa, dávala som si pozor,“ ubezpečila ho so smiechom a podišla celkom k nemu. William ju objal okolo pliec a vykročili spolu naprieč nádvorím.

„Tak čo je to s tebou? Znovu si sa pohádal s otcom?“ hádala, keď si všimla jeho napätý výraz.

„Už to tak vyzerá,“ odvetil jej vyhýbavo.

„Kvôli čomu ste si skočili do vlasov tentoraz?“ vyzvedala ďalej. Pokiaľ išlo o spory medzi jej bratom a otcom, snažila sa byť nestranná. Vedela, že William so svojou tvrdohlavou a výbušnou